

L. Dézsi Zoltán
HALÁL A LAKÓKOCSIBAN

L. DÉZSI ZOLTÁN

Halál a lakókocsiban

Szerző: *L. Dézsi Zoltán*

Olvasószerkesztő: *Kohuth Galla Ágnes*

Kiadványszerkesztő: *Navratyl Edina*

Kiadó: *Spirit Publishing*

A kiadásért felel: *Kauzál Márton*

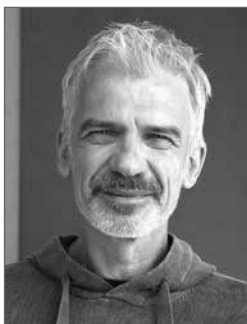
Minden jog fenntartva © Spirit Publishing 2026

A kiadó és a szerzői jog tulajdonosának előzetes írásbeli engedélye nélkül tilos a mű jogosulatlan felhasználása, bármely részletének másolása, sokszorosítása, adatfeldolgozó rendszerben való tárolása, bármilyen adathordozón történő kiadása, közvetítése, internetes felhasználása, kivéve a könyvajánlóknban közölt rövid részleteket.

SPIRIT
PUBLISHING®
spiritkonyvek.hu

Előszó, vagy inkább ajánlás

Soha nem voltam még keresztapa, emberé sem, könyvé meg pláne nem. Aztán egyszerre csak az lettem...

Az egész úgy kezdődött, hogy Dézsi Zoli gyermekkori barátomról, Cipőről készült forgatni a *Heti Napló*ba, és megkért, hogy kísérem el a szülővárosunkba, Kisvárdára.

Korábban személyesen nem találkoztunk Zolival, de tudtam róla, hogy az ATV riportere, két életrajzi könyv szerzője, sőt azt is, hogy ő volt a legutolsó Riporter kerestetik vetélkedő győztese, sportriporterként kezdte a pályáját, és hogy ő az ország Retrológusa, aki úgy gyűjti a régi rádiókat, mint én a gitárokat...

Kisvárdá nagyon messze van Budapeستől. Csaknem négy óra oda, négy vissza. Az autóban mindenféle történetekkel szórakoztattuk egymást. Aztán hazafelé, valahol Gyöngyös környékén bevallotta, hogy mindig szeretett volna írni egy krimi. „*És mi akadályoz meg ebben?*” – kérdeztem.

Másnap felhívott, hogy már tudja is, miről fog szólni. Néhány nap múlva átküldte nekem az első pár fejezetet. Tetszett, ezért bíztattam, sőt, olykor elláttam tanácsokkal is. A teljesen kész kéziratot is én olvashattam először. Mert hogy én vagyok a könyv keresztapja, mondta...

A Halál a lakókocsiban remek krimi. Minden együtt van benne, ami egy jó bűnügyi történethez kell: érdekes helyszín, szerethető karakterek, rejtélyes haláleset, profi és műkedvelő nyomozók, és persze gyanúsítottakban sincs hiány. Olvasás közben kicsit az Ötvös Csöpi-filmekben éreztem magam. Ez részben Dézsi Zoli jellegzetes humorának köszönhető, ami végig átszövi a fordulatos, csavaros történetet.

Az meg aztán, hogy az egyik fejezetben találkoztam saját magammal... Na, de erről nem mondok többet...

Jó szívvel ajánlom mindenkinek, aki szereti a műfajt, különösen a minőségi hazai krimi.

ZAJÁCZ D. ZOLTÁN

(A „Véres Balaton”-nal kezdődő krimisorozat szerzője)

A regény főszereplői

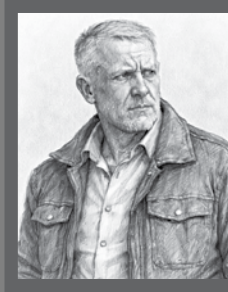
Láng Szandra

a lány, aki (majdnem) mindenkit idegesít

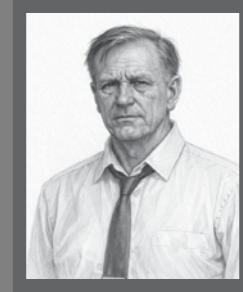
Várkonyi Norina

a nő, aki főleg a többi nőt idegesíti

Kozma Iván

a verekedős pacák, aki titkol valamit

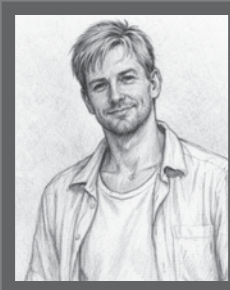
Soponyi ezredes

a nagyfőnök, aki a kézilabdáért is rajong

Sipos Dóra

a recepciós, aki mindent (is) tud

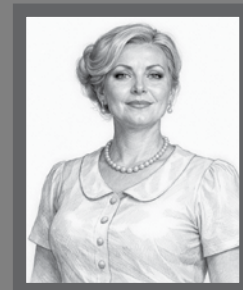
Kelemen Gergő

aki főművét írja, (de inkább nem)

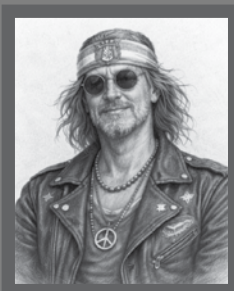
Bana Dénes

aki mindent tud, de semmit nem mond el

Szepesiné Héder Kinga

a grófi sajtó, aki még mindig úrnőnek hiszi magát

Cserkó Rudi

a röhejes rocker, aki egyszerűen fájdalmas

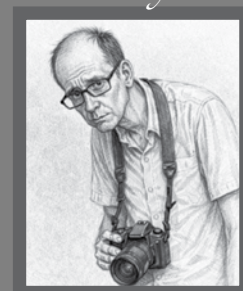
Varga Márk

a nyomozó, aki időnként nem nyomoz

Gizike

a titkárnők gyöngye, aki okos is

Kis Jenő

hát ő csak egy Kis Jenő...

ELSŐ FEJEZET

Alsóörs, augusztus 27.

Hányszor elmúlt már, de újra vár. A balatoni nyár... bömbölte a rádió az alsóörsi kemping D6-os parcelláján. Kelemen Gergő aznapi első kávéját szűrte, és keserűen állapította meg, hogy igaza van a KFT-nek, tényleg újabb nyár suhant el. Itt az augusztus vége, jönnek az esők meg a szelek. És már megint nem tudtam megírni életem főművét, tette hozzá magában, magát korholva.

Ültünk a mólón és néztük, hogy járja a táncát a vízen a fény, élveztük, mennyire jó ez a sablonos helyzet... – énekelte tovább Bornai Tibor, a D6-os parcella lakókocsijának falán lógó kiöregedett Sokolban.

De jó, hogy neked jó, dünnyögte a férfi és keserűen kortyolt a keserű italból.

Kelemen Gergő hajdan az egyik legtehetségesebb magyar kézilabdázó volt. Mindenki azt gondolta róla, hogy több százszoros válogatott lesz, és valamelyik sztár csapatban, talán a Barcelonában játszik majd. Csakhogy jött az a bizonyos elátkozott bajnoki meccs, ahol egy fordulásnál leragadt a bokája. A dereka fordult, a lába maradt... Sosem fogja elfelejteni azt a reccsenést, ami pontot tett ígéretes sportkarrierje végére.

Szerelmes voltam, és fájt volna annak a lánynak az igazság. Szemébe néztem, és azt mondtam, nem vagyok házas... – búgta tovább Bornai.

Sérülése után lett sportriporter. Gyártotta a tudósításokat a gyatra magyar focimeccsekről, a Fradi–ETO női kézilabda rangadóról, a vízipólósok válogatott rangadóiról, de titokban mindig egy nagy regényt akart írni. Egy olyat, amit százazrek, vagy talán milliók olvasnak majd. Azért költözött most nyárra Alsóörsre egy lakókocsiba, hogy megszülessen ez a nagy mű.

Nem született meg... Két és fél hónap alatt két és fél oldalt írt. Ahogyan Láng Szandi csivitelte neki egyszer: jobban járna, ha inkább a Luca székét gyártaná. Azzal gyorsabban haladna.

De mielőtt még nagyon elkezdenénk sajnálni a reménybeli író, mondjuk el, hogy ettől ő még nagyon jól elvult saját magával és a világgal. A nők imádták (kivéve Láng Szandi), és a baráti összejöveteleken is ő volt a központi figura. Csak az a nagy regény, élete főműve. Na, az nem akart neki összejönni.

Hányszor elmúlt már, de újra vár, a balatoni nyár.

Most is ott volt a lakókocsi elősátra alatt Gergő, laptopja felnyitva. De nem munkaeszközként, inkább csak díszletnek a reggeli kávéhoz. Meg persze egyfajta alibinek ahhoz, hogy kint ülhessen a lakókocsi előtt. Ilyenkor ment ugyanis errefelé a már többször említett Láng Szandra. Az úti célja a közeli pékség volt, ahol minden reggel kakaós csigát vett magának. Hogy hogyan nem unta meg, azt csak ő tudja...

A lány júliusban töltötte be a huszonharmadik évét, de a copfja, és a vékonysága miatt annyinak sem tűnt. Szép volt, de a többség mégsem erről ismerte. Inkább arról, hogy egy percre sem tudott hallgatni. Bárhol volt is, mindig neki kellett a legtöbbet, és lehetőség szerint a lehangosabban beszélnie. A locsi-

fecsisége azonban csak álca volt, ezzel a butuska-fruska megjelenéssel álcázta, okosságát és ravaszágát. Miközben mindenről mondott valami megmosolyogtatót, figyelte az embereket, és minden infót eltárolt a copfja alatt, valamelyik agytekervényében. Azt is tudta, hogy Kelemen Gergő nem szöveget írni ült ki reggel a lakókocsija elé, hanem azért, hogy vele találkozzon. Így azután mindennap kitalált valamit, amivel elpiríthatta a férfit. Hol a szoknyáját lebbentette fel, hogy Gergő nézze meg, nem lett-e a napozástól narancsbőrös a combja, hol előrehajolt felvenni valamit a földről, ami látni engedte formás kis domborulatait. Majd amikor a levitézlett kézilabdázó elpirult, mindig megkérdezte: mi van írókám, csak nem szoláriumban voltál?

Ezen a reggelen is vidáman, már-már szökdelve lépkedett a lakókocsik között. Mindenhova beköszönt, még oda is, ahol senkit nem látott. Így azután akaratlanul is (vagy akarva?) többek ébresztőórája lett az ifjú hölgy.

A lakókocsik az út két oldalán takaros rendben álltak egymás mellett, így a kemping inkább egy falusi utcára emlékeztetett. Csak itt Alsóörsön nem épületek álltak egymás mellett, hanem guruló házikók.

Szandra már komolyan kipirult a szökdelésben, mikor Gergő „portája” elé ért. Egyetlen, titkos pillantással felmérte a helyzetet. Látta, hogy minden olyan, mint máskor: a lakókocsi elősátra alatt ül, és kávézik a hajdani kézilabdázó. És persze várja, hogy megszólítsa őt Láng Szandi. Hát ne várjon hiába, gondolta...

– Szervusz író bácsi, hogy ityeg a fityeg?

Ez az a kérdés, amelyre soha, senki nem tudott még értelmes választ adni. Kelemen Gergő is azt érezte, hogy könnyebb dolga volt másfél évtizeddel ezelőtt, a kézilabdapályán. Pedig akkor a magyar válogatott románok elleni meccsén, két sárga mezes hústornyon kellett keresztülverekednie magát. De azt is tudta,

hogya nem mond semmit, a lány egyszerűen kineveti, és odébb áll. Összeszedte magát, és tettetett könnyedséggel közölte:

– Ityeghetne jobban is, de ebben a hőségben még ahhoz sincs kedve az embernek.

– És ha felkérném az író bácsit egy táncra? Mondjuk ebben a kánikulában biztosan hamar megizzadnék, és kénytelen lennék a nyakadba lihegni a torkomból feltörő forró levegőt. Lehet, hogy az már sok lenne neked...

Ez már így is sok volt. Gergő elképzelte, amint a lány egészen közel hajol a nyakához tánc közben, és odalehel. Beleborzongott. De ami ennél is rosszabb: bele is pirult. Naná, hogy jött a megszokott mondat.

– Mi van író bácsi, csak nem szoláriumban voltál? Itt is hagyjak egy időre, elmegyek kakaós csigáért a pékségbe, hátha kifehéredsz, mire visszaérek.

Azzal tovább indult, Gergő pedig hosszan szidta önmagát. Értekezett a tehetetlen alakokról meg azokról a nyámnyila tökfilkókról, akiket egy huszoneves csitri megszívát.

Szandi viszont kimondottan élvezte a saját sikerét. Még 3-4 lakókocsival arrébb is csendben vihogott, és dudorászott valamit arról, hogy a lányok is élvezni akarják az életet. Amúgy kedvelte Gergőt, és pontosan tudta, hogy csak vele ilyen félszeg. Többször eljátszott már a gondolattal, hogy esetleg engedni majd közeledni. Nem olyan sok az a másfél évtized, ami közöttük van. Míg ezen járt az agya, a hosszú kempingsoron minden lakókocsiba beköszönt. Volt ahonnan visszaszóltak, volt ahonnan nem. Így ért el a kemping legtitokzatosabb lakójához, Várkonyi Norinához. A nő alig pár napja bérelte ezt a kocsit. Húszas éveinek végén járt, senki sem tudta, hogy férjezett vagy hajadon. Szépsége viszont senki számára nem volt kétséges. Az összes férfi vágyott rá, és az összes nő gyűlölte emiatt. Szandi sem kedvelte

túláságosan. Ő szerette a cserfes, ifjú lány szerepét, amit itt játszott, és nagyon nem hiányzott neki egy végzet asszonya típusú nő, aki elvonja róla a figyelmet.

Várkonyi Norina kocsijának ajtaja nyitva volt, ami jelezte, hogy már ébren van. Szandi mosolyt erőltetett az arcára, és tetetett kedvességgel beköszönt.

– Jó reggelt Norina kedves! Bújj csak elő, hiszen a hasadra süt a nap! Pontosabban csak sütne, ha lenne hasad.

A lakókocsiból nem jött válasz. A reggeli szél ütemesen mozgatta a nyitott ajtót, a lámpa is sercegve égett odabent, de egyébként csend volt. Szandi újra próbálkozott. Ő bizony nem hagyja aludni a lakosság egyetlen tagját sem.

– Bizony-bizony, a pihenés nem azt jelenti, hogy délig alszunk! Értem én, hogy a hozzád hasonló sportlédiknek sokat kell aludniuk, hogy kisimult legyen a bőrük, de azért a jóból is megárt a sok.

Most sem jött válasz. A lány kissé elbizonytalanodott, de még próbálkozott.

– Megyek a pékségbe, hozzak neked valamit? Kakaóst, vagy kiflit, vagy valami szénhidrát csökkentett vackot, mert gondolom te olyanokat eszel.

De hiába emelte egyre magasabbra a hangját, a lakókocsiból nem jött válasz. A lány elbizonytalanodott. Abban majdnem biztos volt, hogy Norina nem ment el sehova. Akkor nem hagyta volna égve a villanyt, és nem hagyta volna nyitva az ajtót sem. Tanácstalanul álldogált egy darabig, majd sarkon fordult, és visszasietett Kelemen Gergőhöz. Az még mindig magát szidta, alig vette észre a lány érkezését.

– Gergő, ráérsz egy kicsit?

A férfi felkapta a fejét. Furcsa volt Szandra hangja. Nyoma sem volt benne a jól megszokott évődésnek. Inkább komoly volt, sőt egy kicsit aggódó.

– Szeretném, ha eljőnnél velem Norina kocsijához. Tárva-nyitva az egész, odabent ég a lámpa, de hiába kiabálok be, nem jön válasz.

– Nem lehet, hogy elszaladt zuhanyozni?

– De, simán lehet. De én olyankor is bezárom az ajtót. Nem a tolvajok, hanem a macskák miatt. Szóval nekem furcsa ez.

A férfi feltápáskodott. Kicsit örült is a dolognak, mert így legálisan sétálhatott egyet Szandival. Abban meg egészen biztos volt, hogy a világon semmi különleges nincs egy nyitott ajtóban. Lehet, hogy Norina elszaladt telefonálni valakinek, vagy kiment a kemping közepén lévő mosdóba. De még az is lehet, hogy tegnap éjjel túl jól sikerült a buli, és békésen horpaszt a nyitott ajtó mögött. Szandi már nem volt ennyire nyugodt, rossz előérzete volt. Tőle teljesen szokatlan módon, csendben bandukolt a férfi mellett, majd Várkonyi Norina lakókocsijánál pedig – és ez sem volt megszokott tőle – maga elé engedte Gergőt.

– Halló, jó reggelt Norina – szólt be az ajtón a férfi.

Várt egy kicsit, ránézett Szandira, mintha csak a jóváhagyását kérné ahhoz, amit tenni fog. De a lány csak nézett meredten maga elé, nem tudott, vagy nem mert szólani. A háttérben felhangzott a békák kórusa. Gergő nem foglalkozott a kételtűek koncertjével, kopogott az ajtón. Mivel erre sem jött válasz, belépett. Pár másodperc csend következett, majd egy rekedtesen furcsa hang szólt ki Szandinak:

– Ne gyere be, maradj ott ahol vagy!

A lakókocsi belsejére ráült a félhomály. A függönyöket behúzták, így az ablakokon csak kevés fény szűrődött be. A mennyezeti lámpa égett, de az is gyenge fényű volt. A kétszemélyes ágyon ott feküdt Várkonyi Norina. Bikini alsóban, és fehér pólóban volt. Gergő azonnal tudta, hogy nincs már benne élet, és nemcsak azért, mert a szemei üvegesen meredtek a semmibe, és a bőre is

szürke volt. Ezeket csak később vette észre. Az viszont azonnal feltűnt neki, hogy Norina pólóján kéttenyérsnyi vérfolt éktelenkedett, közvetlenül a mellkasa fölött. Döbbenet állt egy darabig, majd nagynehezen kipréselt magából pár szót, Szandinak célozva:

– Ne gyere be, maradj ott, ahol vagy!

MÁSODIK FEJEZET

Veszprém, augusztus 27.

A veszprémi rendőrkapitányság őrnagya, Varga Márk, meglehetősen rossz hangulatban készülődött aznap munkába. Fájt a gyomra, hasogatott a feje, és hányinger kerülgette. Ráadásul azzal sem vigasztalhatta magát, hogy benyelt valami vírust vagy bacilust. Pontosan tudta, hogy valami egészen mást nyelt be. Előző este búcsúztatták a kapitányság nyugdíjba vonuló törzsőrmesterét, Bukovszki Ferit. A szokásos protokoll után az öreg meghívta őket a saját pincéjébe egy pohárára. Akkor még nem tudták, hogy a Balaton-felvidék legrosszabb borait készíti és tárolja. Az a zavaros valami, amit a poharakba töltött, már a szagával is ölni tudott volna. Mégis ittak. Tiszteletből. Butaságból. Varga Márk már akkor sejtette, hogy ebből baj lesz. Az lett... Borzalmas másnap, mindenféle fájásokkal...

Na mindegy, gondolta, majd odabent pihengetek egy kicsit. Leülök egy csendes sarokba, és úgy teszek, mintha lázasan dolgoznék. Ellazázom ezt a napot. Nem sejtette, hogy mekkorát téved. Minden lesz ezen a napon csak éppen pihengetés nem.

Alig gondolta ki, hogy laza napja lesz, már meg is csörrent a telefonja. A megyei kapitány titkárnője hívta.

– Szervusz Márk, siess befelé, az ezredes úr azonnal látni akar.

Ez a mondat fenyegetően hangzott. Amikor nem volt baj, akkor Gizike, titkárnő sosem hívta ezredes úrnak a főnökét. Olyankor egyszerűen Öregnek nevezte. Varga Márk tudta, hogy most nincs ideje kipihenni a másnaposságát, rohannia kell. És rohant is, mert kocsi ülni még nem mert. Szerencséjére alig pár utcára lakott a rendőrségtől, így negyedóra múlva már jelentkezett is a kapitánynál, Soponyi Györgynél.

A következő napokban is tikkasztó kánikula várható, 35 fok fölötti hőmérsékletekkel. A kapitány irodájában a Kossuth Rádió szólt, a kedves hangú bemondó az időjárást mondta, de az ezredes jobban érdekelt volna a sport. Imádta a kézilabdát, és a Veszprém fontos BL-mérkőzésre készült.

– Jelentkezem ezredes úr, kezdte a szokott szöveget Varga, de Soponyi leintette.

– Ül le. Kérsz egy konyakot? Ja, te tegnap Bukovszkival piáltál. Kinyissam az ablakot, vagy bírod a másnapot?

Varga tévován bólintott, ami jelenthette azt is, hogy kér konyakot, de azt is, hogy nem lenne nagy baj, ha tényleg kinyitnák az ablakot. Parancsnoka végül a hagyományos gyógymódot választotta, és öntött egy pohárával beosztottjának.

Soponyi közel járt a nyugdíjhoz, rengeteg ügyet oldott már meg, annak idején a móri mézszárlás egyik nyomozója is ő volt. Állítólag az első perctől hangoztatta, hogy nem Kaiser Ede a gyilkos, de nem hallgattak rá. Később meg elfelejtették megemlíteni, hogy ő megmondta... Amikor erről faggatták: csak legyintett. Á fiúk, ez a rendőrség. Itt nem állunk sorba a dicséretért, mert mire odaérünk, pofon is lehet belőle.

Az öreg zsarú Vargát kedvelte, az utódát látta benne. Persze nem a mostani állapotában.

– Ramatyul nézel ki Márk fiam. De, aki éjjel legény, az legyen nappal is az. Tegyel úgy, mintha nyitva tudnád tartani a szemed, és a gondolkodásra alkalmas egyetlen agytekervényedet dolgoztasd meg. Szükség lesz rá, mert egy nagyon szomorú ügyet bízok rád. Az előbb jelentették, hogy az alsóörsi kempingben holtan találták a 29 éves Várkonyi Norinát. Egyelőre szinte semmit nem tudunk az ügyről. Csak az tűnik biztosnak, hogy meggyilkolták.

– Mi miatt vagy ebben olyan biztos?

– Mert két golyó van a mellkasában, pisztoly viszont nincs mellette. Így aligha lehet öngyilkosság. Olyat még nem láttam, hogy valaki kétszer mellbe durrantja magát, majd elrejt valahol a gyilkos fegyvert. Szóval valaki lelőtte. Idd meg a kávé, amit Gizike már szerintem megfőzött neked, és indulj el Alsóörsre. A helyszínelők és a biztosítók már ott vannak.

Az ezredesnek igaza volt. Gizike látta Vargán a másnaposságot, és amíg bent volt a kapitánynál, főzött neki egy méregerős kávé az ő hön szeretett (bár erősen retró) Szarvasi kávéfőzőjével. Az őrnagy hálásan nézett rá, megitta a feketét, és a parancsot végrehajtva elindult Alsóörsre, hogy először, és egyben utoljára találkozzon Várkonyi Norinával.

HARMADIK FEJEZET

Tíz nappal a gyilkosság előtt

Veszprém, augusztus 17.

Sipos Dóra, az alsóörsi kemping recepciósja, éppen az ajkát húzta át színtelen szájfénnyel. Harmincnycolc múlt, de ha erről kérdezték, harminckettőt mondott, és ezt mindenki el is hitte neki. Ahogy az egyik állandó vendég megjegyezte: igazán jól karbantartott menyecske volt. A kemping férfi vendégei többnyire hosszabban időztek a pultjánál, mint az indokolt lett volna. Valahogy mindannyian neki akarták elmondani, hogy mekkora halat fogtak meg hogy milyen nagy dugó volt Oroszlánynál idejövet. Azt sem felejtették el ecsetelni, hogy az idén már olyan sokba kerül a lángos, hogy nem is biztos, hogy venni fognak. A sör is drága, de ugye az a nyaralás elmaradhatatlan tartozéka. S míg meséltek, titkon oda-odapillantottak a nő dekoltázsára. Dóra pontosan tudta, hogy emiatt kell végig hallgatnia vendégei kis történeteit, de ez nem zavarta. Szerette, ha nézik. Sőt, időnként segített is a tisztas családapáknak. Pontosán tudta, hogyan kell állni, hogy beszélgetőpartnerei megnézhessek, amit akarnak.

A kemping világa amúgy is Dóráé volt. Tudta, ki kivel alszik, ki miért jön vissza évről évre, és ki az, aki csak felejtetni akar valamit. Az asztalfiókban volt egy külön kis füzetke – „A regényem”, ahogy nevezte –, amibe néha lejegyzett egy-egy pikáns megfigyelést. Azt mondogatta, hogy majd egyszer megírja. Persze pontosan tudta, hogy nem fogja. Az ilyesmit nem írják meg – megélik. Fura is lett volna, ha egyszer megjelenik az, hogy a híres operaénekes felesége hétfőtől-péntekig fiatal férfiakra vadászik a kempingben, péntektől vasárnapig pedig híres férje hű

párja... Szóval Dóra az összes apró titkot tudta, és őrizte. Ahogy egyszer fogalmazott: ami bemegy a szemén és a fülén, az nem jön ki a száján.

Azon a pénteki napon, amikor a fehér Volkswagen begurult a kempingbe, a recepciós nő már túl volt a szájfényezésen. Épp a körmeit csodálta. Sötét bordó, frissen csillogó zselészerű valami. Az önmaga által, önmagában keltett áhítat azután hamar elszállt, amikor meglátta az autóból kiszálló fiatal nőt.

– Francba – dünnyögte, ahogy felállt. Ennek is pont most kellett jönnie. És miért nem rondább egy kicsit?

A fiatal nő – Várkonyi Norina – egyenes tartással, nyugodt léptekkel sétált a portához. Nem volt benne semmi hivalkodó. Se smink, se mély kivágás, se mesterkélttség. És mégis – vonzotta a tekintetet. Hosszú, szőke haja lobogott a szélben, lábai olajbaránán bukkantak elő szoknyájából. Dóra egy pillanatra azon kapta magát, hogy a saját mozdulatait figyeli: vajon nem túl mesterkéltek mellette? És nem hasonlít egy kicsit rá ez a fiatal nő? Furcsa...

– Jó napot – mondta Norina. A hangja határozott volt, de nem kemény. – Tegnapelőtt foglaltam le, C4-es parcellán lévő lakókocsit.

Dóra már kereste is a papírt, s közben automatikusan mosolygott.

– Igen, látom. Árnyékos hely, de nem nyirkos. Szüksége van valamire?

– Most egyelőre csak egy kis csendre – mosolygott Norina.

– Az lesz bőven. Itt csak a tücskök hangosak. Meg a Láng Szandi, de őt majd megszokja.

Norina elvette a kulcsot, és távozott. Dóra utána nézett, de még nem tudta, mi az, ami motoszkál benne. Zavarta a fiatal nő szépsége, de nem emiatt lett feszült. Azt érezte, hogy ez a ritka nevű lány még fontos szerephez jut a kemping életében. Igaza lett.

NEGYEDIK FEJEZET

Augusztus 27., délelőtt 10:23

A kékcsíkos rendőrautó begördült a kemping bejáratán, majd megállt a sorompó előtt. Varga Márk kiszállt belőle, határozott, rövid léptekkel a recepcióhoz ment, amely egy legalább 40 éves, cseh-szlovák gyártmányú faházban lett kialakítva. A pult előtt hatalmas volt a nyüzsgés, már mindenki tudta, hogy Várkonyi Norinával valami történt. A helyszínelők autója ott rostokolt a lakókocsi előtt – ez önmagában elmondott mindent. A kempinglakók a recepción egymást túlharsogva bizonygatták, hogy mennyire kedvelik a lányt, és mennyire szorítanak azért, hogy ne legyen nagyon nagy a baj. Az őrnagy egy pillantással felmérte a helyzetet, és ha nem lett volna annyira másnapos, talán kesernyésen el is mosolyodott volna. Pontosan tudta ugyanis, hogy ezeknek az embereknek a többsége csak azért van itt, hogy pletykákat gyűjtsön, amelyeket aztán kiszínezve mesélhetnek el otthon, vagy a kocsmapult mellett.

– Varga Márk őrnagy vagyok a Veszprémi Rendőrkapitányságról – próbálta a zajt túlkiabálni.

A zsongás elült, a vendégek elhallgattak. Azt gondolták, hogy a rendőrtől végre megtudják, hogy mi történt. Csalódnium kellett, Varga ugyanis csak egy kurta utasítást adott nekik.

– Arra kérek mindenkit, hogy menjen vissza a lakókocsijához, hamarosan felkeressük Önöket. Csak a recepciós maradjon itt. Váltanék vele pár mondatot.

A nyaralók morogva távoztak, mert nem tudtak meg semmit. Sipos Dóra viszont jól látható érdeklődéssel nézett a nyomozóra. Benne volt a recepciós általános kíváncsisága, de valami más is. Ahogy a férfit nézett, az több volt pusztán érdeklődésnél.

– Üdvözlöm, Sipos Dóra vagyok. Miben segíthetek?

– Egyelőre csak egy-két információra van szükségem, de azokat elmondhatja nekem útközben is. Azt szeretném, ha odakísérne Várkonyi Norina lakókocsijához.

Ugyanazon az úton mentek, amin tíz napja a későbbi áldozat is. És ugyanolyan kíváncsi tekintetek kísérték őket. Az őrnagy nem törődött ezzel, csak a recepcióst faggatta.

– Gondolom, hogy tudja mi történt?

– Igen, Gergő és Szandra hozzám rohantak, miután felfedezték Norina...

Elhallgatott. Azt akarta mondani, hogy holttestét, de valahogy nem jött a szájára. Mintha szégyellte volna, hogy az ő kempingjében, az ő felügyelete alatt, valakit csak úgy megölhettek. Léptei rétvárává váltak, segélykérően nézett a rendőrré.

– Nyugodjon meg Dóra! Nyilván nehéz ez most Önnek. Ha akarja, abbahagyhatom most a kérdezősködést.

– Nem, csak kérdezzen, összeszedem magam.

– Azt mondta, hogy Gergő és Szandra szóltak Önnek. Ők találták meg az elhunyt lányt?

– Igen, pontosabban Gergő. Szandi a lakókocsin kívül volt.

– Mit tud róluk?

– Gergő újságíró. Amolyan csendes típus, aki folyton a lakókocsija előtt ül. Szerintem jó, ha naponta egyszer megfürdik a Balatonban. Azt mondja, hogy regényt ír. De inkább csak fröcsözik a laptopja mellett. Hajdan kézilabdázó volt. Nem hiszem, hogy ő lenne a gyilkos. Nem olyan fajta.

– Nem mondtam, hogy ő az! Csak kérdeztem róla. És a Szandra nevű hölgy?

– Na, ő már izgalmasabb. Huszonéves kis csitri, aki pár éve megjelent a kempingben, és azóta az összes nyarat itt tölti. Nekem néha az agyamra megy, annyit beszél. Ő a kemping BBC. Minden hírt begyűjt, és mindent tovább is ad. Ha nem lenne ennyire fiatal, azt mondanám, hogy ő a tipikus pletykás vénasszony.

Itt jártak a beszélgetésben, amikor odaértek Norina lakókocsijához. A jármű előtt a helyszínelők már kordont vontak. Varga Márk a kifeszített sárga szalag láttán arra gondolt, hogy ez a módszer van vagy 150 éves, de még mindig nem találtak ki jobbat. A szalagot bárki félrehúzhatja, átbújhat alatta, esetleg átlépheti, de valahogy mégsem teszi senki, akinek nincs ott helye. Olyan ez a levegőben himbálódzó sárga csík, mint a betonfal. Mindenki tudja, hogy valami borzalom történt mögötte, de csak néhány szerencsés, vagy inkább balszerencsés ember láthatja, hogy mi.

– Köszönöm Dóra, hogy elvezetett ide. Kérem, menjen vissza a recepcióra, és ne engedjen ki senkit a kempingből.

A nő engedelmesen bólintott, de közben kíváncsian nézett a lakókocsi felé, majd miután rájött, hogy nem mehet be, megántotta a vállát és visszaindult a recepcióhoz.

Varga Márk megállt a lakókocsi ajtaja előtt. Tudta, hogy nem fog megrémülni, nem bénítja majd a látvány – már nem. Mégis késleltette egy kicsit a belépést. Rutinos rendőr volt, aki sok mindent átélt. Még 23 éves sem volt, amikor nyomozóként, az első hullát látta. Innen, nem is messze. A füredi kikötőben himbálózott a vízben. Napok óta már. A felpuffadt test látványa még az idősebb zsarukat is megviselte, az ifjú nyomozó pedig hiába próbálta tartani magát, öklendezni kezdett. Azóta megedződött, de minden „hullájára” rákészült egy kicsit. Most is ez történt. Megállt a bejárat előtt, vett egy nagy levegőt, majd lassan belépett a lakókocsiba.

ÖTÖDIK FEJEZET

Szandi csendesen szipogott Gergő lakókocsija előtt. Alig két órája találták meg Norina élettelen testét, még nem tért magához a sokkból. Hatalmas barna szemével olyan mereven bámulta a földet, mint aki a fűszálak alá akar nézni, hogy minden eddiginél behatóbban tanulmányozza a hangyák szorgoskodását. Ujjatlan, sárga ruhája felcsúszott a derekáig, amit Gergő is észrevett. A férfi agyában két kép viaskodott egymással: az egyikben Norina élettelen szemei, a másikban Szandi comjának élő, hívogató íve.

– Te még most is engem bámulsz? Dörrent bele a csendbe a lány számon kérően durcás hangja.

– Neem, igazából csak... kezdte Gergő a reménytelen magyarázkodást, majd legyintett, mint aki tudja, hogy itt már nincs mit szépíteni, lebukott.

– Szerinted ki ölhetette meg?

Gergő egyrészt örült annak, hogy Szandi témát váltott, másrészt viszont azonnal meglátta maga előtt a véres pólót, ami Norina testére tapadt. Fájt neki a látvány. Kézilabdázóként látott súlyos sérüléseket, nyílt töréseket, de azokat mindenki túlélte. Itt viszont egy huszonéves lány meghalt. Nem akart erről beszélni. Felállt hát, a kempingtűzhelyhez lépett, és megkérdezte a lányt, hogy kér-e egy teát.

– Persze, kérek. Citromosat.

Szandra tekintete a távolba révedt. Abbahagyta a szipogást, és durcásan összehúzta az ajkait. Látszott, hogy valami nagy dolgot akar mondani, vagy tenni. Hogy most ki akar lépni az idegesítő, fiatal lányka szerepéből.

– Szerintem meg kell találnunk a gyilkost. Én mindenkiről tudok itt a kempingben mindent. Én segíteni fogok a rendőröknek!

Gergő csendben elmosolyodott arra gondolva, hogy szegény rendőröknek lesz itt elég bajuk Szandi segítségével is. Szinte látta maga előtt, ahogy azok dolgoznának, a lány meg, copfját lengetve elmondaná nekik százszor, hogy melyik lakónak hányas a lába, Norina milyen Aperolt ivott esténként, meg hogy tavalyelőtt Mauritz Jóska bácsi részegen hasra esett itt a biciklivel, és könnyen lehet, hogy ennek is van köze az ügyhöz. Amíg ezen tűnődött, észre sem vette, hogy alaposan túlcitromozta Szandi teáját. A lány belekóstolt, fintorgott, majd vádló hangon kérdezte:

– Te a gyászhoz mindig ilyen savanyú teát főzöl? Mert ha igen, akkor ne találjunk több hullát!

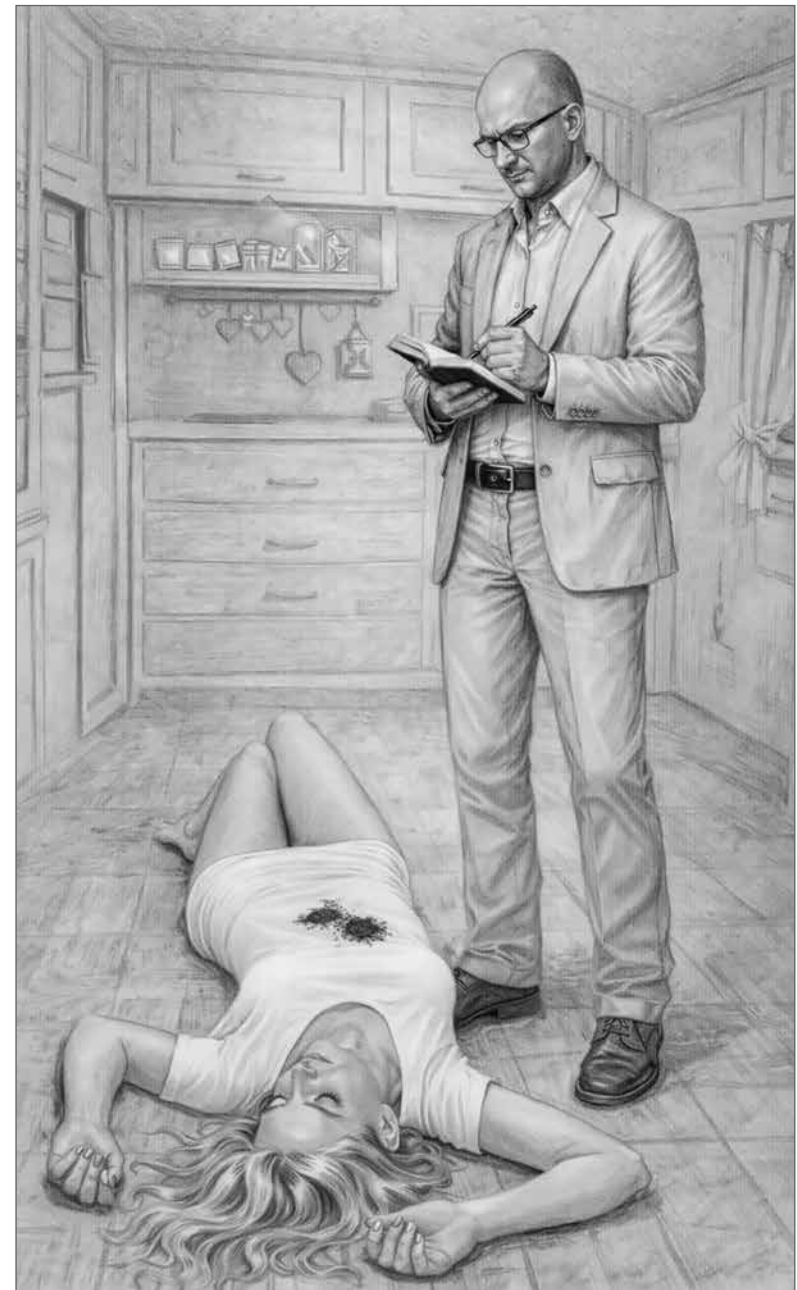
Maguk sem értették, hogy miért, de elnevették magukat, és Gergő érezte, hogy kezdi a régi Szandit visszakapni. Azt amelyik mérhetetlenül idegesítő, de így is imádnivaló! Azután ismét elkomorodott. Eszébe jutott, hogy van egy szörnyű titka Norinával kapcsolatban. Vajon titok marad az a rendőrség előtt? Megborzongott.

HATODIK FEJEZET

Varga Márk szorgalmasan jegyzetelt. A régi iskola híve volt, nem a telefonjába írt, hanem a kis spirálfüzetébe. Alaposan megvizsgálta Norina testét. A mellkason két lyuk. Aprócska bemeneti nyílások, ha nem lenne körülöttük véres a test, talán fel sem tűnnének. Sok év nyomozói munka után is olyan érthetetlennek tűnt, hogy ilyen kis lövedékek megölhetnek életerős embereket is. Hagyjuk most a filozofálgatást, szólj saját magára, majd tovább vizsgálta a testet. Kis kaliberű pisztolyból jöhettek a lövedékek. A kérdés csak az, hogy hogy a fenébe nem hallotta a lövéseket senki – ráncolta össze a homlokát. Egymás hegyén-hátán vannak a lakókocsik. Senki nem volt itthon? A laborban úgylis kiderítik majd, hogy így volt-e, de vélhetően hangtompító is volt a fegyveren.

Na, ez most pont úgy hangzik, mint egy rossz, B-kategóriás krimi, csak ez most a véres, és sajnos tényleg véres valóság – gondolta keserűen. Kinek árthattál, te szegény, szép kislány? Mi volt a bűnöd, miért kellett meghalnod? Kinek volt hangtompító pisztolya? Persze, ha mindezt tudnám, akkor már a tettes is meglenne...

Amíg az őrnagy a lakókocsiban dolgozott, és gondolkodott, a kempingre ránehezedett a nyárvégi kánikula. Az öreg platánok vitézül harcoltak a napsütés ellen, de hatalmas lombjaikkal

hiába adtak árnyékot a lakóknak, a félhomályosabb részekben is negyven fok volt. Aramis, a tábor egyetlen kutyája azt gondolta, hogy sétál, de tíz lépés után ő is visszafordult. Ha tudott volna emberül, bizonyára megjegyezte volna, hogy ilyen időben a kutyáját sem veri ki a gazda. De mivel csak kutyául tudott (és úgy is érezte magát), visszatípett a lakókocsijuk elé elhelyezett háza árnyékába.

A recepción viszont nem volt meleg, mert ott maximum ment a klíma. Sipos Dóra éppen jegyzetelt valamit, amikor belépett Varga Márk. Az őrnagy már túl volt a helyszíni szemlén, és engedélyezte Várkonyi Norina testének elszállítását. Szívesen lepihent volna egy kicsit, mert a feje még mindig zsongott, de tudta, hogy erre most nincs lehetőség. Ráadásul Dóra hangja szinte belerobbant a recepció csendjébe.

– Segíthetek valamiben, őrnagy úr?

– Igen, lenne még néhány nagyon fontos kérdésem. Van most rám néhány perce?

– Természetesen van.

Dóra egy egészen különleges mosollyal kísérte ezt a mondatot, amit Varga is észrevett. Azt viszont nem tudhatta, hogy a nőnek eszébe jutott a Pogány Madonna című film egyik ikonikus jelenete. Az, amelyikben Hernádi Judit azt mondja a két nyomozónak, vagyis Bujtor Istvánnak és Kern Andrásnak: „*csináljanak, amit akarnak! Velem is.*” Hát legszívesebben Dóra is ezt mondta volna, de amikor ránézett a rendőr komoly arcára, tudta, hogy ezt a mondatot nem most kell kimondania. Talán kicsit később. Úgyis sokszor visszajön még.

Varga is érezte, hogy vibrál kettejük között a levegő. Nem tudta mire vélni, de nem is volt ideje ezen gondolkodni. Most nem nőre vadászó férfi volt, az ősi ösztönt legyőzte benne a kötelesség. Nyomoznia kellett! Kérdezett hát. És ezzel a néhány

másodpercnyi sejtelmes közelség tovatűnt. Maradt a spirálfűzet, a golyóstoll és a szikár valóság.

– Nem mondhatok el mindent, de szinte biztosan gyilkosság áldozata lett Várkonyi Norina. Éppen ezért a következő napokban állandó lesz a kempingben a rendőri jelenlét, és sok kérdésünk is lesz. Önnel kezdem, mert a helyet nyilván jobban ismeri, mindenki másnál. Ne tekintse ezt kihallgatásnak, de kérem, mondjon mindenben igazat. Mekkora a kemping befogadóképessége, és mennyien vannak most?

– Összesen 120 lakókocsink van, és ha két héttel ezelőtt jött volna, mindegyikben talált volna embereket. Augusztus huszadika után a többség hazament, így hiába van jó idő, szinte üres a placc. Alig pár vendégünk van. Ha akarja, névről felsorolhatok mindenkit.

– Megköszöném!

– Kelemen Gergőről és Láng Szandráról már kérdezett, őket kihagynám. A recepcióhoz legközelebb Kozma Iván lakókocsija áll. A lakcímkártyája szerint budapesti lakos. Sokat nem tudok róla. Magának való figura. Állítólag előnyugdíjas, azt suttojják róla, hogy régebben valamilyen fegyveres testületnél szolgált. Sokan tartanak tőle.

Varga szeme felcsillant, és azonnal közbekérdezett.

– Látott nála valaha fegyvert?

– Dehogyan. Ha van is nála, egészen biztosan nagyon elrejtette. Morcos, utálatos ember. Őszintén szólva nem nagyon szeretek találkozni vele. Van benne valami félelmetes. Nem tudom megmondani, hogy mi az, de mindig az az érzésem, hogy több fokot esik a hőmérséklet, ha belép a recepcióra.

Varga akaratlanul is elmosolyodott, annyira pontosan írta le Dóra a dementorokat a Harry Potterből. Közben egy pillanatra –

bár nagyon nem akarta ezt – a fiatalasszony dekoltázsára tévedt a tekintete. Elszégyellte magát, és gyorsan tovább kérdezett.

– Ennek az Ivánnak, volt már balhéja?

Dóra nem válaszolt azonnal. Úgy tűnt, hogy gondolkodik.

– Tud agresszív lenni. Két éve egy háromfős, ittas társaság belekötött a faluban, de rosszul jártak. Kozma ugyanis, bocsánat a szóért, kórházba pofozta mindhármat. Az egyik vendégünk szerint – ő már hazament korábban – Kozma valamiféle keleti küzdősport mestere, aki egy mozdulattal meg tud ölni bárkit. Csak azért nem vagyok ebben teljesen biztos, mert aki ezt hirdeti nem igazán szavahihető. A táborban csak Tovaris Vodka a beceneve, utalva arra, hogy igen jó kapcsolatot ápol ezzel a tömény itallal. De az tény, hogy Kozma tényleg ripityára verte azt a három pasit. Szóval tud valamit az önvédelemről.

– Na majd utánanézzünk Kozma úrnak! Kik vannak még a táborban?

– Az A9-es parcellán áll Kis Jenő lakókocsija. Onnan egyébként pont rá lehet látni arra, amelyikben Norina lakott. Sokat nem tudok mondani erről az úrról. Idén először van itt Alsóörsön, teljesen jelentéktelen. Talán csak az a furcsa benne, hogy sosem néz az ember szemébe. Mintha folyton szégyellne valamit. De tisztességesen köszön, nem iszik, szóval nincs vele gond. Ja, és folyton fotózik.

– Miket?

– Most mondjam azt, hogy a békák nemi életét? Honnan tudjam? Az biztos, hogy a gépére rácsatol valami ilyen izét. Azt hiszem objektívnek hívják. Olyan fura lesz ettől a készülék. Hosszú, lehet vagy harminccentis. Az meg ugye már nagy méret...

Kaján tekintettel nézett a nyomozóra, de az jól láthatóan nem értette meg a mögöttes tartalmat. Viszont összeráncolta a homlokát. Az a két tény, hogy a férfi folyton fényképez, és a

lakókocsijától éppen oda lehet látni Várkonyi Norina kocsijára, egy bizarr ötletet ébresztett benne. Gyorsan lefirkantott valamit a spirálfüzetébe, és csak azután kérdezett tovább.

– Az előbb láttam egy nőt meg egy férfit, egy kutyával.

– Igen, ők az egyetlen házaspárunk most. Szepesi Zoltán és felesége, Héder Kinga. A férfi orvos-kutató, és vadász. Mielőtt megkérdezné: nem láttam még nála fegyvert. A neje a híres Gróf Héderék leszármazottja. Kinga asszony olyan magasan hordja az orrát, mintha még mindig 50 000 hold földje lenne. Szerintem a doktor úrnak nem sok szava van odahaza. A kutyájuk nagyon aranyos. Aramisnak nevezik. Állítólag eredetileg Athos volt, de Kinga grófnő úgy érezte, hogy inkább a legelegánsabb testőrrel kell elnevezni. Így lett Aramis. Nem tudom, hogy mennyire volt jó választás ez a név. Sok köze nem lehet a kardforgatáshoz a derék ebnek, de két pár krinolinnal bármikor megbirkózik. És ezzel a végére is értünk, ennyien maradtunk nyár végére a kempingben.

Varga örült neki, hogy nem kellett hosszabban hallgatnia Aramis jellemrajzát, mert ebben a pillanatban a kemping lakói közül egyedül őt nem gyanúsította Várkonyi Norina megölésével.

– Mit gondol Dóra, lehetett valakinek oka arra, hogy megölje a lányt?

– Nem hiszem. Csak pár napja jött ide. Most kezdtük megismerni. Ha nagyon belegondolok, talán Kinga utálhatta a legjobban, hiszen neki itt a férje is. S bár a doktor úr keveset beszél, abban azért biztos vagyok, hogy Norina csípőjét ő is megnézte alkalomadtán. Tegnapelőtt beugrott hozzám, és elszélgettünk egy nagyot vele. Kedves, fiatal lány volt.

– Miről beszélgettek?

– Amolyan csajos csevej volt. Időjárásról, férfiakról. Úgy éreztem, mintha valami bántaná, de nem mondta el, hogy mi az.

Dóra összeráncolta a homlokát. Látszott, hogy akar még valamit mondani, de nem mer. Végül csak összeszedte magát.

– Szerintem valaki kívülről lopakodhatott be, hogy megölje. Lehet, hogy valami korábbi sérelmet akart az illető megtorolni. De az is lehet, hogy a szeretője volt, aki elől ide menekült, de hiába.

Na, még egy krimiíró, gondolta Varga Márk fáradtan, és becsukta a spirálfüzetet.

H E T E D I K F E J E Z E T

A kékcsíkos rendőrautóban katonásan ült Bélafi tizedes. Neki csak annyit mondtak, hogy Varga őrnagyot hozza el az alsóörsi kempingbe. Márpedig Bélafi tizedesnek az volt a filozófiája, hogy pontosan annyit kell csinálni, amennyire utasítják az embert. Ha ugyanis annál többet tesz, akkor azért megdicsérik, ami jó. Legalábbis abban a pillanatban. De később már rossz. Mert a továbbiakban már elvárják, hogy olyan dolgokat is megcsináljon, amire nem is kérték. Az meg ugye nem jó, kinek kell a pluszmunka? Szóval Bélafi tizedes ült a rendőr kocsiában, egyenes derékkal, katonásan. Rá ne mondja senki, hogy nem teljesíti a feladatát, ami jelen esetben a semmittevés. Az is egy munka. Na, ebben a tevékenységben zavarta meg őt Láng Szandra. A lány komolyan vette a saját ígéretét, és tényleg segíteni akart a rendőröknek a nyomozásban. Varga őrnagyhoz nem tudott közel férkőzni, emiatt döntött úgy, hogy megkeresi az első egyenruhást, és elmond neki mindent. S mivel nem tudott Bélafi tizedes hitvallásáról a munkavégzést illetően, őt kezdte el traktálni.

– Helló, rendőr bácsi, annyira örülök, hogy összefutunk. Szerintem én tudok segíteni. Képzeld el, mindenkit ismerek a táborban. Sőt: mindenkiről tudok mindent, és kötelességemnek érzem, hogy ezt el is mondjam. Ha akarja, akár fel is veheti a hangomat. Állítólag nem olyan csúnya, bár az iskolai énekkarba

nem vettek be. De szerintem ez csak azért volt, mert a karnagy unokájának, Martinnak, Nóri volt a barátnője. És Nórinak emiatt bérelt helye lett az énekkarban. Engem meg ezért nem vettek be. Pedig sokkal jobban énekelek nála. Esetleg megmutassam?

Bélafi tizedes döbbsen hallgatta a lány szóáradatát. Nem volt biztos benne, hogy mindent megértett belőle. Azt meg végképp nem értette, hogy mindennek mi köze van a gyilkossághoz. De mivel egy huszonéves lány szólította meg, aki ráadásul még csinos is volt, úgy döntött, hogy megszegi a saját szabályait, és olyat is megtesz, amivel nem bízták meg. Kérdezni fog!

– Mit tud elmondani az eset körülményeiről?

A tizedes elégedetten húzta ki magát, remekül sikerült a kérdés. Egyszer volt egy oktatáson, amin a Kékfény riportere arról tartott előadást, hogy hogyan kell beszélgetni az újságírókkal, és az átlag állampolgárokkal. Azt fejtegette, hogy a rendőr is ember, nem kell feltétlenül fafejű fakabátként beszélnie. Be is tett egy kazettát, amin egy régi interjú volt. Bélafi szó szerint emlékezett rá.

– Mi történt? – kérdezte a riportere. A rendőr pedig szabatosan gondolt választ adott.

– A feltételezett elkövető dolog elleni erőszak alkalmazásának útján hatolt be a kültelki ingatlanba.

– Ez mit jelent konkrétan?

– Hát, berúgta a tanya ajtót...

Az oktatáson mindenki hangos kacajra fakadt, Bélafi is. Szóval, akkor egyszerűen kell fogalmazni, szűrte le magának a tanulságot. S míg ezt a régi esetet felelevenítette, le is maradt Láng Szandra újabb szájmenésének első mondatairól. Amikor bekapcsolódott, akkor a lány éppen Kis Jenőről beszélt...

– És a csávó folyton fényképez. Mindent. Vagy ahogyan mi fiatalok mondani szoktuk mindent is. Csak jelzem, hogy ebben

a mindenben olyan is benne van, ami nem feltétlenül illendő. Nekem például feltűnt, hogy azzal a teleobjektíves kamerájával szívesen kattint le bikinis nőket a strandon. Szerintem előbb-utóbb valamelyiknek a pasija majd jól pofán vágja, de ez ugye már nem az én bajom. Ahogy Gergő szokta mondani – tudja, az az okos újságíró – not my bussiness... Ez kb. annyit jelent magyarul, hogy nem az én dolgom. Mondjuk a business az igazából üzlet, de ebben az esetben nem alkalmazunk tükörfordítást, mert az nem lenne feltétlenül rendben lévő, és nem is igazán fejeznék ki a valós tartalmat.

Bélafi tizedes eddig bírta. Hivatalos hangon közölte a lánynyal, hogy a nyomozás érdekei miatt most tovább nem tudja őt hallgatni, de később még visszatérnek, és tovább beszélgetik, mert nagyon könnyen lehet, hogy fontos információkat osztott meg a rendőrséggel.

Azon amúgy Bélafi tizedes lepődött meg a legjobban, hogy ebben egyetértett vele Varga Márk is. Amikor ugyanis elmondta neki, hogy a lökött fruska szerint Kis Jenő lesifotókat csinál a nőkről, az őrnagy teljesen felvillanyozódott. Sőt, meg is dicsérte a tizedest, mondván, hogy mostantól bármikor kérdezhet ki embereket saját szakállára, külön engedély nélkül is. Bélafi először örült a dicséretnek, de azután elkomorodott, mert rájött, hogy amiért most elismerést kapott, azt legközelebb már elvárják tőle. Újra megfogadta hát, hogy mostantól csak annyit tesz, amire utasítják. Kinek kell plusz ingyen meló?

NYOLCADIK FEJEZET

Egy héttel a gyilkosság előtt

A kemping csendjét kabócák koncertje verte fel. Senki nem tudta, hogy honnan kerültek ide, azt meg végképp nem tudták, hogy miért kellett a kabóca hímeknek napi hat órában dajdajozniuk. Eleinte még a természet hangjaként élték meg a borzalmas zajt a kempinglakók, és mosolyogva beszéltek arról, hogy vissza a természetbe. De ez a kegyelmi állapot hamar elmúlt, és a harmadik „koncert” után már a Chemotoxos dobozt kereste mindenki, hogy rövid úton kiirtsa a hangoskodó rovarokat. De a kabócák sem voltak olyan ostobák, amilyenek tűntek. Azt ugyan ők sem nagyon értették, hogy miért visítoznak, de a rejtőzés fontosságával annál inkább tisztában voltak, így mindegyik megúsza a Chemotoxos gáztámadást.

Várkonyi Norinát különösebben nem érdekelték a hangos rovarok, ő erre a napra a pigmentsejteinek színezését adta feladatul magának, vagyis napozni indult. A szokásos szerkóját viselte: fekete bikini, ami hívogatóan sejlett át a lukacsos, fehér strandruhácskán.

Harmadik napja volt a kempingben. Napozott, zenét hallgatott, időnként hosszan beszélt valakivel telefonon, esténként pedig kísértalt a közeli fröccsteraszra iszogatni. Ilyenkor percenként ültek mellé idegenek, hogy meghívják valamire, de ő

mindenki közeledését elhárította. Ezen a napon is csak arra vágyott, hogy bekenje a testét naptejjel, és kifeküdjön a csúszda alá. Különösen szeretett ott napozni, mert a sikoltozó gyerekek a csúszás közben kifröcskölték a vizet a vályúból, ami rázuhant Norina bikinis testére, és hűtötte őt.

Már csak néhány lépésre volt a kempinget a strandtól elválasztó forgóajtótól, amikor váratlanul elébe toppant egy férfi. Még sosem beszélgettek, így a nevét sem tudta, de többször látta már. Lelassította a lépteit, mert tudta, hogy meg fogják szólítani. Bízott abban, hogy nem udvarlási szándékkal, mert a férfi nagyon nem volt az esete.

– Ne haragudjon, Norina kedves, hogy csak így megállítom. Kis Jenő vagyok, innen a kempingből. Ráér egy percre?

– Hát tessék, válaszolta kelleetlenül Norina, mert a felvezető után már biztos volt abban, hogy az idegen udvarolni akar neki. Végigmérte, de már az első pillantás után tudta: nincs benne semmi, ami akár csak egy másodpercre is megállítaná a tekintetét. Középkorú, görbe lábú férfi volt, rövidujjú ingben. Erősen kopaszodott, de ami a leginkább utálatos volt benne: iszonyatos szájszagot árasztott. Norina öntudatlanul lépett hátra, az ösztönei üzenték neki, hogy ezzel talán kikerülhet a férfi bűv- és bűzköréből.

– Fotós vagyok, aki a természet és az ember kapcsolatát kutatja. Azt hiszem, hogy kiváló képeket tudnék önről készíteni itt a vízparton. Természetesen nem gondolkodom aktképekben. Bár, ha esetleg nincsenek e műfajjal szemben ellenérzései, úgy beszélhetünk a dolgról.

Norina nem volt prűd. Tulajdonképpen még hízelgett is neki a gondolat, hogy a természet szépségei közé szeretné őt valaki beilleszteni. Milyen jó lett volna ez az ajánlat, ha nem egy ilyen semmilyen alak adja. Így viszont csak annyit mondott, hogy köszönöm nem! És már ment is volna tovább, de Kis Jenő elé állt.

– Sejtettem, hogy ez lesz a válasza. De kérem, gondolkodjon egy kicsit, és olvassa el ezt. Önnek írtam, talán ebből megérti, hogy nincsenek rossz szándékaim.

A férfi egy gyűrt borítékot adott át, amelyről szinte ordított a dohányszag. Norina undorodva fogta meg, és csúsztatta a strandtáskájába. Felemelte a kezét, félretolta maga elől Jenőt, és tovább sietett. A strandon először alaposan kezet mosott, majd leterítette a kockás plédjét és rátelepedett. Eleinte úgy gondolta, hogy olvasatlanul dobja el a levelet, de végül a kíváncsiság győzött. Feltépte a borítékot.

Drága Norina!

*Amint megláttam tegnapelőtt,
már tudtam, hogy nekem ön az a nő,
aki még sosem volt, és aki soha többé
nem lesz. Akiért már az első pillantás
után epekedtem, és aki nélkül sem
élni, sem halni nem tudok.*

*Mondja meg kérem, mit kell ahhoz
tennem, hogy figyelemre méltasson!*

*Hogy megfoghassam a kezét, vagy
legalább, hogy kapjak öntől egy
biztató mosolyt?*

Az ön reménytelenül szerelmes Jenője

A lány újra és újra elolvasta a sorokat. Tajtékozott benne a düh. Mégis mit gondol ez a fityfiritty? Komolyan azt hiszi, hogy lehet bármilyen esélye? Na, csak érjek vissza a lakókocsiba, majd válaszolok...

Nem vette, nem vehette észre, hogy valahonnan a távolból egy teleobjektív fényképezőgép lenszén át figyelik minden mozdulatát. Nem tudhatta, hogy a gépet Kis Jenő úgy tartja a kezében, mint egy töltött fegyvert.

KILENCEDIK FEJEZET

Varga Márk szinte rohant a recepcióra, remélve, hogy Sipos Dórát még ott találja. Szerencséje volt: a nő éppen a benti cipőjét cserélte le egy saruszerű papucsra. Mélyen előrehajolt, hogy a lábbelije pántjait elérje. A mozdulat feltárta a dekoltázsát, egy pillanatra visszahőköltenve a belépő őrnagyot.

Dóra felnézett, és azonnal felmérte a helyzetet. Akár fel is egyenesedhetett volna a kis sámlin, de úgy döntött, hogy egyelőre így marad. Élvezte az amúgy zord rendőr, kiskiúszavarát.

– Valamit elfelejtett őrnagy úr, vagy csak meg akar hívni egy kávéra?

Varga dadogott valamit arról, hogy munkaidő van, és kávézott már, de lenne egy fontos kérdése. Dóra megadóan felemelkedett a sámliról, megigazította ruháját, és ártatlan tekintettel várta a rendőr kérdését.

– Azt mondta nekem legutóbb, hogy Kis Jenő folyton fényképez valamit. Nem lehet, hogy nőket?

A recepciós nő elmosolyodott, határozottan imponált neki a férfi lendülete. Bár engem ostromolna ilyen lendülettel, tette hozzá magában, majd megrántotta a vállát.

– Mondtam már önnek, hogy fogalmam sincs...

Az őrnagy arca kivörösödött. Ebben a pillanatban már nem az a férfi volt, akit egy dekoltázzsal befolyásolni lehetett. Az a

nyomozó volt, aki bármire képes, hogy megoldjon egy ügyet. Már-már dühösen vágott Dóra szavába.

– Gondolkodjon kérem, lehet, hogy nagyon fontos ez az infó. Maga itt mindent tud, és mindent lát. Nem hiszem el, hogy pont erről nem tud semmit!

Dóra meglepődött. Pár másodperccel korábban még azt hitte, hogy az ujjá köré csavarhatja a rendőrt, nyílként vágott bele most a felismerés, hogy nem. Vagy legalábbis nem most. Megszepent hangon, csendben válaszolt.

– Nem akarok senkiről olyanokat terjeszteni, ami nem igaz, de feltűnt, hogy sokszor viszi ki a strandra a gépet, és egyszer azt láttam, hogy a lakókocsija ablaka mögül is fotóztat. A másik oldalon meg (direkt megnéztem) Norina napozott. Szóval...

– Szóval lehet, hogy lesifotókat készít nőkről?

– Hát, nem tudom kizárni. De mondom, én senkiről nem akarok olyat mondani, amit nem tudok biztosan.

– Bent van most Kis Jenő a kempingben?

– Úgy tudom, hogy igen. Reggel kiment a Coopba, de azóta nem volt sehol. Szóval szerintem a lakókocsijában ül, és egyik cigit szívja a másik után.

TIZEDIK FEJEZET

Vargában tombolt a zsaruvér, ilyenkor nem a megfontolt negyvenes férfi volt, hanem a vérszagtól megvadult ragadozó, aki semmi másra nem tud gondolni, csak a zsákmányra. Szinte rohant Kis Jenő lakókocsijához. Az sem érdekelte, hogy Aramist, a tábori kutyát bosszantja ez a sietség, amit hangos csaholással jelez. A nyomozó egy pillantást sem vetett az ebre. Alig várta, hogy dörömbölhessen Kis ajtaján.

De hiába kopogott, senki nem szólt ki a lakókocsiból. Hol lehet ez az ember? Ha Dóra azt mondja, hogy a kempingben van, akkor itt is van, jelentette ki önmagának az őrnagy. Egy pillanatra felderengett benne a kép: a recepciós a cipőjét húzza, mélyen előrehajolva. Talán még a melltartójának pántja is kivillan a ruha alól. A férfi önkéntelenül is elmosolyodott. A magányos, mégis meghitt pillanat tényleg csak egy pillanatig tartott, mert valahonnan belereccsent a csendbe egy kellemetlen férfihang.

– Segíthetek?

Varga felmérte a hozzá szólót. Kis Jenő most is komikus látványt nyújtott. Szakadt, piszkos rövidnadrágja fölött, a szél lengette kinyúlt atlétatrikóját. Néhány szál haja összevissza állt a fején. Látható volt, hogy Kis úr azok egyike, akik szégyellik kopaszágukat, ezért a fejük két oldalán lévő hajszálatat hosszúra növesztik, és keresztbe fésülik a koponyájukon. Csakhogy ezt a

frizurát az első szellő is össze tudja kócolni, és onnantól a totális ápolatlanság képét mutatja e „hajkorona” viselője.

– Varga Márk őrnagy vagyok, Várkonyi Norina meggyilkolásával kapcsolatban hallgatom ki. Alkalmas az idő most Önnek?

– Persze, természetesen.

Kis Jenő hangja meglehetősen kelletlen volt, jelezte, hogy nem szívesen beszélget a nyomozóval. Váltottak néhány mondatot a kempingről, az időjárásról, a szomszédokról, majd, amikor Kis Jenő már kezdett megnyugodni, váratlanul keményre váltott a rendőr, és mereven beszélgetőtársára nézve megkérdezte, hogy a természetén kívül miket szokott még fotózni?

– Hát... mondta bizonytalanul a kérdezt, majd elhallgatott. Szemét lesütötte, mintha csak azt a hamut keresné, amit még tegnap pöccinhetett le a cigarettájáról a kempingasztal alá.

– Szerintem nem kérdeztem olyan nehezet. Mit szokott a természetén kívül fotózni?

Mivel Kis Jenő továbbra sem válaszolt, Varga már biztos volt benne, hogy nyomra bukkant.

– Elkérhetem a fényképezőgépét, és a laptopját? Természetesen nem kötelező ide adnia, de abban az esetben előállítom a veszprémi kaptányságra, és a kollégáim a házkutatási engedéllyel térnek majd vissza. Szóval?

Kis tétován kelt fel a székéből. Mintha azon gondolkodna, hogy elrohanjon, vagy elsüllyedjen. Kérően nézett az őrnagyra, de az elfordította a fejét. A házigazda a lakókocsi elősátrában álló asztalhoz lépett, felemelte a fényképezőt, majd egy fiókból kivett egy öreg, piszkos laptopot.

Varga először a fényképezőt kapcsolta be. Nem kellett sokáig keresgélnie. A memóriakártyán pont olyan képeket talált, amilyenekre számított. A többségük a strandon készült. Közeli fotók voltak napozó nőkről. Bikinivonal, dekoltázs, domborodó

popsik. Csupa olyan kép, amelyek készítéséhez egészen biztosan nem járult hozzá senki. Az őrnagy remélte, hogy kiskorú nem lesz képen, a pedofilokat ugyanis szívből utálta. Néhány évvel korábban bukott le egy politikus, a gépén sok ezer fotóval meztelen gyermekekről. Varga legszívesebben maga verte volna össze az illetőt. Pláne miután megtudta, hogy a politikus úrnak még csak börtönbe sem kellett mennie. Bezzeg, ha erről a szerencsétlenről kiderülne, hogy nemcsak kukkoló, hanem pedofil is, úgy kapna tíz évet, mint a huzat.

– Gyereklányokat is fényképez?

Kis nem válaszolt, csak némán megrázta a fejét. Úgy tűnt, hogy nagyon fél. De az is lehet, hogy csak kárhoztatta magát azért, mert nem dugta el időben a képeket valami biztonságos helyre.

– A fényképezőgépet lefoglalom. Mutassa a laptopot.

Az őrnagy felhajtotta a mocskos számítógép fedőlapját. A monitor alól egy összehajtott írólap került elő. Kérdően nézett Kisre, aki elsápadt. És Varga ekkor már tudta, hogy nagyon fontos tárgyra bukkant. Kihajtogatta a papírlapot, amin női írás volt.

*Uram!
Elolvastam a levelét! Nem fogok kedveskedni.
Nem írok olyan sületlenségeket, hogy jól estek a sorai. Meg hogy maradjunk inkább barátok a jövőben. Nyomatékosan felszólítom, hogy többet ne jöjjön hozzám közel, ne szólítson meg, mert nem akarok önnel társalogni. Bizonyára van olyan nő, aki szívesen fogadja a közeledését.
Na, én nem az a nő vagyok.
Üdvözlettel, Várkonyi Norina*

Hosszan hallgattak. Varga emésztgette a levél tartalmát, Kis viszont megszólalni sem mert. Ő is érezte, hogyha valaki egy ilyen levelet kap egy olyan nőtől, akit pár nap múlva megölnek, akkor az a valaki gyanús lesz. És ez a valaki ő volt. Varga pontosan erre a következtetésre jutott. Azon töprengett, hogy őrizetbe vegye-e a nyilvánvaló indíték alapján Kist? Azután rádörrent a megszeppent férfirra.

– Azonnal mutassa meg azokat a lesifotókat, amiket Várkonyi Norináról készített! Ne próbálja meg azt hazudni, hogy nincs ilyen. Több tanú is látta, ahogyan fotózza a lányt.

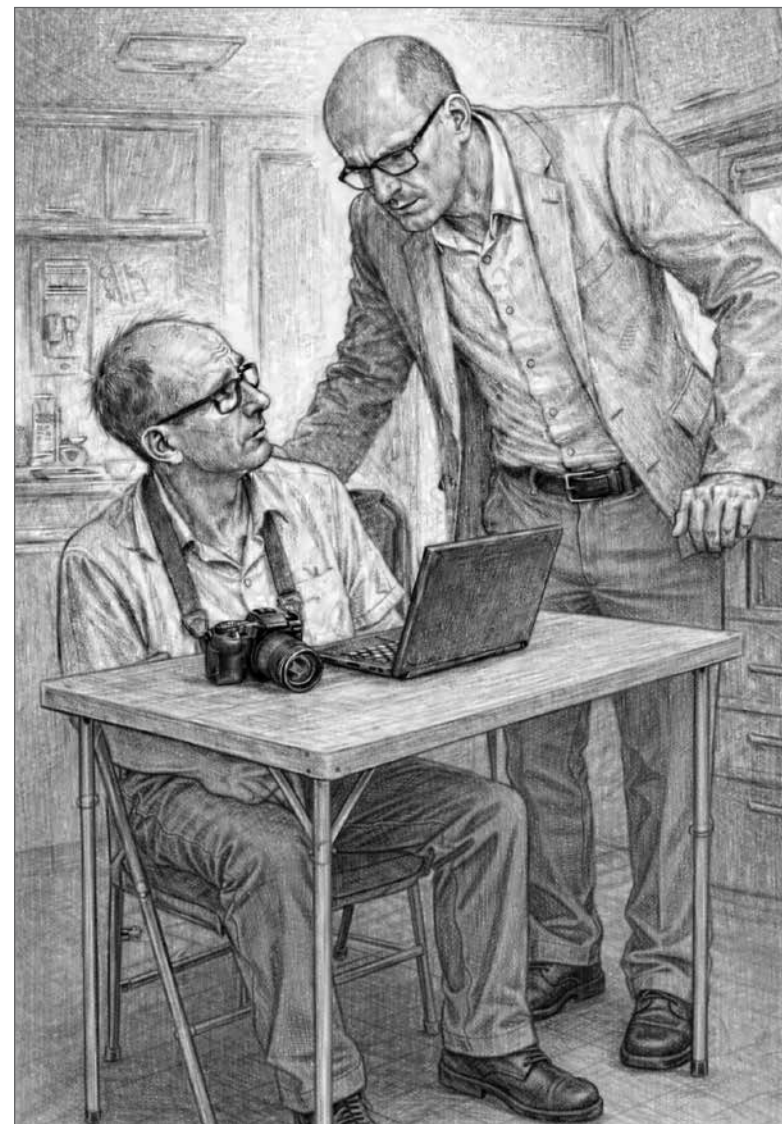
Ez ugyan nem volt igaz, de a kihallgatási taktikába bőven belefért. Varga rengeteg gyanúsítottal beszélt már, ismerte az embereket. Tudta, hogy a gyenge jellemeket könnyű megtörni. Néha egy átlátszó hazugság is elég ahhoz, hogy az illető már a liftben vallani kezdjen, vagyis mindent elmondjon szinte kérdés nélkül. Kis is ilyen gyenge ember lehetett, nem is próbált tagadni, némán a laptophoz lépett, keresgélt egy darabig, majd megmutatta a Norcsi nevű mappát.

Közben esteledett, a lakókocsik homályba burkolóztak. Csak néhány helyen izzottak fel a lámpák. Csend volt. Egyedül a tábori eb, Aramis vonyított keservesen. Vagy azért, mert éhes volt, ami nála napi 14 órán át tartott (erre jött rá a tíz óra alvás), vagy azért, mert az égre kúszó, arcátlan telihold már megint ott vi-gyorgott fölötte. Őt pedig ez rendszeresen felzaklatta.

Varga Márk szó nélkül átvette a laptopot, de mielőtt megnyitotta volna a rajta lévő fájlokat, ráparancsolt Kisre, hogy üljön le.

– Rágyújthatok, őrnagy úr? – kérdezte a férfi elgyötört hangon.

– Ez a maga kocsija, nem tilthatom meg. Könnyen lehet, hogy a következő években úgyis pontosan meghatározzák majd magának, hogy mikor vehet elő cigarettát.

Kis az eddiginél is jobban elfehéredett, hiszen megértette, hogy a nyomozó a közelgő börtönévekre utal.

Varga egy darabig csak nézte a szánalmas alakot, akin eluralkodott a reszketés. Várta, hogy hátha beszélni kezd. Ahogy

maguk között szokták mondani: hátha beindul a gyónás. De Kiss csak hallgatott és reszketett, így az őrnagy rákattintott a Norcsi nevű mappára. Az ósdi gép lassan töltötte be a képeket. Talán 30-35 lehetett, mindegyiken Várkonyi Norina volt. Az első a strandon készült. A nő a hátán feküdt, karjával védve a szemét a naptól. A következő képen már ült, és egészen közeli-ben volt látható a bikini felsője, és persze az abból kikandikáló két melle. Volt olyan is, ahol éppen a hasát kente valamivel (valószínűleg naptejjel), de olyan is, ahol a bikinialsót igazgatta. Csupa erotikus kép. Köztük olyanok is, amelyek a lakókocsija előtt ábrázolták Norinát. A legerotikusabb az volt, amin éppen egy törölközőt vett le magáról, talán zuhanyzás után. Ráadásul az elősátor takarásában. Ez csak úgy készülhetett, hogy a fotós odalopózkodott a lakókocsihoz, és befényképezett a nő intim terébe.

– Tudja, hogy ezzel már önmagában törvényt sértett?

Jenő némán bólintott, öntudatlanul is érezve, hogy nincs értelme a tagadásnak, lebukott kukkolóként. Azt csak remélte, hogy ettől még nem lett a gyilkosság gyanúsítottja, de ebben tévedett.

– A gépeket lefoglalom – reccsent bele a csendbe Varga hangja. Egyúttal arra utasítom, hogy ne hagyja el a kemping területét, amíg arra külön engedélyt nem adok!

– Csak nem gondolja azt, hogy én...?

Kis Jenő keservesen zokogni kezdett, a nyomozó szánakozás nélkül nézett rá. Ez a nyomorult kukkoló gyilkos, vagy nem gyilkos – tette fel magának a kérdést?

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Gizike éppen a száját rúszozta, amikor Varga Márk belépett a veszprémi kapitányság folyosójáról nyíló előtérbe. A titkárnő felpillantott a szemüvege fölött, majd aggódó tekintettel tette le a manikűrkészletet.

– Fogadott anyukájaként kérdezem: mi a baj Márk? Látom, hogy nagyon izgatja valami.

Varga némán biccentett, leült a fotelbe, és megigazította szél-fúttá haját. Gizike húsz éve dolgozott a kapitányságon, pontosan tudta, melyik nyomozón mikor jön ki a düh, a kétség, vagy épp a „nem áll össze a kép” érzése.

– Az öreg bent van? – kérdezte Márk, fejével Soponyi irodája felé intve.

– Telefonál. Valami búzlik a sportberkekben, úgyhogy most minden más háttérbe szorult pár percre – válaszolta a nő, majd halkabban hozzátette: úgy hallom, hogy a Veszprém hiába igazolta le a szerb átlövőt, (talán Dalipagicnak hívják) az nem jön. Egyszerűen eltűnt. Az öreg most hívogatja belgrádi haverjait, hogy nézzenek utána a dolognak. – Maga viszont addig gyűjtse össze a gondolatait. Régóta ismerem, de még sose láttam ilyen tanácsstalannak.

Gizike, hogy előző mondatának élet tompítsa, küldött Varga felé egy bátorító mosolyt. A pletykák szerint az efféle

mosolyok nagyon sokat jelentettek ezek között a falak között, másfél évtizeddel korábban. A titkárnő ünnepelte szépség volt, aki időnként kitüntette figyelmével egyes kollégáit. Ezek a kollégák azután napokig önelégült arccal sétálgattak a kapitányság folyosóján. Azóta persze eltelt pár esztendő, a szépség meg (mint minden más) múlandó. De Gizike még most is jól nézett ki, aki a végzet asszonya szerepkört lecserélte a gondoskodó póztanyukára.

– Nem vagyok tanácsstalan – mondta Varga, de szavai mögött ott vibrált a bizonytalanság. Sőt van is egy gyanúsítottam, minden stimmel. Mégis... valahogy... túl kézenfekvő. Túl egyszerű.

Gizike tűnődött egy pillanatra, aztán félmosollyal így szólt:

– A legbüdösebb ügyek mindig azokkal indulnak, akik „túl kézenfekvők”. Aztán kiderül, hogy csak a szél fújta rájuk a szagot. Kutyából vagyok, érzem az ilyesmit.

Varga elmosolyodott. Tudta, hogy Gizike sosem volt zsarú, de sokkal többet látott már, mint néhány főhadnagy. Ha lett volna rá lehetőség, díszszalagos titkárnőként küldi nyugdíjba. Persze még nem most, hanem sok év múlva. Addig ossza csak az észet a fiatal nyomozóknak. Többet tanulhatnak tőle, mint a főiskolán, az asztal mellett ülő, terepen csak szemlélőként járó tanároktól.

– Kávét? – kérdezte a nő, már félig felállva.

– Nem, köszönöm! Most úgyis csak kihúlné.

Gizike visszaült, és úgy nézett Vargára, mint egy nagynéni a kissé elveszett unokaöccsére.

– Tudja, mit mondott egyszer az öreg Soponyi egy fiatal kollégának? Hogy néha a jó nyomozó legfontosabb dolga: kivárni, míg a történet magától beszélni kezd. Maga meg türelmetlen. Mint mindig.

Varga eltűnődött az asszony szavain. Türelmetlen lennék? – tette fel magának a kérdést, de nem volt ideje válaszolni rá. Nyílt az iroda ajtaja. Soponyi kikukkantott, és végigmérte a fotelben ülő Vargát.

– Gyere Márk!

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Soponyi ezredes rosszkedvű volt. Ő segített a szerb válogatott kézilabdázó leigazolásában a Veszprémnek, ami kétszeresen is jó érzéssel töltötte el. Egyrészt azt érezte, hogy segíteni tudott imádott csapatának, másrészt pedig a hiúságát is birizgálta, hogy a szurkolók között ő lesz az a zsarú, aki idehozott (persze a klub pénzén) egy világsztárt. Most meg, hogy Dalipagics szőrén-szálán eltűnt, ő lesz a városi flaszteren a buta fakabát, aki egy vacak igazolást sem tud elintézni. Szóval ezen a napon mindennél fontosabb volt neki, hogy valahogy rábukkanjanak arra nyavalyás átlövőre. Még azelőtt, hogy a Szeged jobb ajánlatot tenne neki... Na az lenne a borzalmas, ha a Pick mezében tűnne fel.

Varga csendben dohányozva nézte főnöke kínládását. Csak akkor szólalt meg, amikor úgy vélte, hogy már van olyan fontos egy gyilkossági nyomozás, mint a veszprémi kézilabda jövője.

– Azt hiszem nyomra bukkantam a Várkonyi-ügyben. Lehet, hogy tévút, de mindenképpen szeretném átbeszélni veled a dolgot.

Soponyi cigarettára gyújtott, mélyen leszívta a füstöt, majd bölintott beosztottjának, hogy mondhatja. Az meg aprólékos részletességgel mesélte el Kis Jenő esetét Norinával.

– Minden arra utal, hogy a férfi gyanús. A képek alapján szinte biztos, hogy majomszeretettel csüngött a lányon, mindenho-

va követte, fotózta. A nála talált levél pedig azt bizonyítja, hogy megpróbált udvarolni is Várkonyi Norinának. Az viszont szikár, sőt durva levélben utasította vissza. Ennél komolyabb indíték ritkán kell egy gyilkossághoz. Még azon is gondolkodtam, hogy őrizetbe veszem.

– És miért nem tetted? Én biztosan behoztam volna.

– Nem tudom. Zsaruszimat. Valahogy azt éreztem, hogy túl szerencsétlen ahhoz, hogy öljön. Ahogy elkezdett nekem a kihallgatás közben bömbölni, az nem utalt arra, hogy ez az ember közvetlen közletről mellbe löjön egy nőt.

– Na, csak vigyázz a megérzésseddel! Ha Kis Jenő eltűnik, az a te bakid lesz.

Elgondolkodva, csendben dohányoztak. Az őrnagy közben felettese mondatain rágódott. Be kellett volna hoznia Kis Jenőt? Ha mégis ő tettes, és nála van még a pisztoly, akkor ki tudja mit tehet még? De ha meg nem ő a tettes, és mégis becsukatja, na az ciki. Nem most, hanem majd miután kiderül a baki. Na, akkor azután magyarázkodhat a sajtónak. Idejön majd a *Kézfény*-ből az a Miklya nevű riporter kellemetlenkedni. Meg az a másik kullancs, a Dézsi a Sváby-féle *Heti Napló*-ból. Sajnáltatják majd Kis Jenőt, és ájtatos pofával értekeznek arról, hogy a rendőrök az ártatlanokat zaklatják. Na nem, ezek nem hiányoznak.

– Nem tudom min töprengsz annyira, de nem bánám, ha némi figyelmet pazarolnál rám is – szólta bele Varga gondolataiba Soponyi. Ugyanis lenne valami, ami nagyon fontos. Vagy esetleg fontos lehet.

De még mielőtt belevághatott volna a mondandójába, kopogtak. Gizike dugta be a fejét, és arról érdeklődött, hogy hozhat-e az uraknak kávé? Mindketten határozottan bölintottak, sőt Soponyinak még egy kérése is volt.

– Gizike drága, esetleg egy csavaros kiflit is tud a kávé mellé tenni? Nem baj, ha nem friss. Jöhet a hűtőszekrényből!

Aki azt hiszi, hogy csak a bűnözők használnak tolvajnyelvet, az téved. Bizony a rendőröknek is megvan a maguk nem hivatalos nyelve. A csavaros kifli ebben a szótárban a kétdecis tömény szeszt jelenti. Az ezredes úgy érezte, hogy valamivel nyugtatnia kell a kézilabda miatt szétrázott idegeit, és még az sem kizárt, hogy ez a speciális kifli segít a bűnügy megoldásában is.

– Meglátom mit tehetek – bizalmaskodott a titkárnő mosolyogva.

Soponyi vágyakozva nézett egy pillanatra Gizike után, és azokra a régi szép időkre gondolt, amikor mindenki megnézte őket, ahogy sétáltak a kapitányság folyosóján. Ó, mennyire élveztem is, ahogyan irigykednek rám a többiek, és arról beszélgetnek a hátam mögött, hogy mi most együtt vagyunk, vagy nem vagyunk együtt? Az ezredes nagyot szívott a cigiből, hogy elmúljon a nosztalgikus pillanat. Ekkor tűnt fel neki Varga kíváncsi, és némiképp türelmetlen pillantása.

– Ja, hogy te meg várod, hogy elmondjam neked a fontos hírt. Az a helyzet, hogy valamiért ez az ügy az Elhárítás figyelmét is felkeltette. Pár órája hívott Bana ezredes.

Bana Dénes sok éve vezette a kémelhárítást. Legendás rendőr és kiképző volt. A többi között ő tanította a Hód fedőnevű tisztet, aki több mint 15 éven át épült be fedett nyomozóként bűnbandákba. Sosem bukott le, viszont tucatnyi ipari és politikai kémszervezet köszönhette neki a véget. Dolgozott cirkuszban, alakított sánta portást, de még laboránst is valami vegyi cégnél. A legtöbbször csak Bana tudta, hogy beépült. A bandákat Hód lebuktatta, majd eltűnt, és senki sem tudta, hogy hova. Még az elhárítás legfőbb vezetői is csak annyit tudtak, hogy Hód akcióra vár. Többtucatnyi megoldott eset után visszavonult. Vagy

nem. Állítólag bortermelő lett, de ezt senki sem tudja biztosan, mert máig titkolják, hogy tulajdonképpen ki is ő. Olyan ötven-ötvenöt éves lehet.

– Szóval Bana azt mondta, hogy van a kempingben egy házaspár, akiket régebb óta figyelnek.

– Egy házaspár van csak. Szepesi doktor és felesége.

Soponyi a papírjaiba nézett.

– Igen, Dr. Szepesi Zoltán, és Szepesiné Héder Kinga. A doktor valami nagyon fontos Covid-19-vakcina-kutató csoport tagja, ezért áll folyamatos megfigyelés alatt. Ennél többet nekem sem mondott Bana. Azt viszont elárulta, hogy az asszony ahhoz a Héder családhoz tartozik, amely a második világháború előtt a mai Csongrád és Békés megyék ura volt. Állítólag az öreg Héder báró még Horthy Miklóssal is tegeződött. 1949-ben persze mindent elvettek tőlük. A sok ezer hold földből egy virágcserepnyi sem maradt. És mit gondolsz, ki volt akkor a megyei párttitkár? Ki intézte az államosítást, vagyis ki zavarta el a kastélyukból és a földjeikről Héderéket? Kapaszkodj meg, bizonyos Várkonyi Balázs.

Varga nem kapta fel a fejét, bár feltűnt neki, hogy a sok évvel ezelőtti megyei nagyfőnöknek ugyanaz a vezetékneve, mint a mostani áldozatnak. De hát a Várkonyi nem egy ritka név. Soponyi persze azonnal kitalálta, hogy min tűnődik a beosztottja.

– Igen, igen Várkonyiból sok van. De azért Banának utánanéztek a dolognak. És láss csodát: az a Várkonyi Balázs, aki annak idején kisémmizte a Héder családot, Várkonyi Norina nagypapja volt. Na, mit szólsz?

TIZENHARMADIK FEJEZET

Aramisnak elege volt a sétából. Az enyhén dundi basett szeretett szimatolni, de csak akkor, ha a hőmérséklet nem érte el a 28 fokot, ha aludt előtte 3-4 órát. No meg akkor, ha abban bízott, hogy valami jóféle falat kerül a nózija elé. De most mindebből semmi nem volt. Csak mentek a Balaton partján, értelmetlenül. Abból gondolta, hogy az egészsnek semmi értelme, hogy a gazdáit nem érdekelte a maguk mögött hagyott lángosozó. Pedig Gyuri és kollégái messze földön híres lángost tudtak készíteni. Nem mellesleg, remek volt a csapolt sörük is. Ráadásul míg az emberek falatoztak, Aramis mindig kapott a személyzettől friss vizet, sőt némi trappista sajtot is. Azt meg annyira szerette, hogy majdnem bármire képes volt érte. Még arra is, hogy felkérésre leüljön, lefeküdjön, vagy akár pitizzen... Most is próbált jelezni a gazdáinak, hogy itt bizony meg kellene szakítani a sétát, de azok csak rántottak egyet a pórázon, további kutyaagolásra kényszerítve a gasztronómiai vágyakkal telített ebet.

Szepesi Zoltán, és felesége Kinga asszony séta közben beszélgettek. Egészen pontosan a nő beszélt, a férje pedig sűrűn bólogott. Régen bevált módszer volt ez kettejük között. A férfi a közösen eltöltött évtizedek alatt megtanulta, hogy hogyan kell hallgatni előkelő felesége mellett. Pedig a pénzt a doktor kereste – Kinga asszony inkább csak a családi emlékek folytonos felele-

